

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม” และผลของการวิจัยมีสาระสำคัญลำดับขั้นตอนของการวิจัยโดยสรุปดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

1. ผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม มีจำนวน 393 คน ส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 41-50 ปี มีสถานภาพโสด มีลักษณะความพิการด้านความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว มีระยะเวลาพิการ มากกว่า 20 ปี ลักษณะการประกอบอาชีพ จะไม่ได้ประกอบอาชีพ มีรายได้ต่อเดือน ไม่เกิน 3,000 บาท และมีการศึกษาในระดับประถมศึกษา

2. การเข้าถึงสิทธิของคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีการเข้าถึงสิทธิในระดับปานกลางทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านข้อมูลข่าวสาร ($\bar{X} = 3.40$) รองลงมาคือ ด้านบริการทางการแพทย์ ($\bar{X} = 3.36$) ด้านบริการด้านอาชีพ ($\bar{X} = 3.28$) ด้านกายภาพแวดล้อม และ สิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.21$) ด้านบริการทางการศึกษา ($\bar{X} = 3.20$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านบริการทางสังคม ($\bar{X} = 3.11$)

3. การสนับสนุนทางสังคมของคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านอารมณ์ ($\bar{X} = 3.79$) ได้รับการสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านการประเมิน ($\bar{X} = 3.45$) ได้รับการสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านเครื่องมือ สิ่งของ เครื่องใช้ ($\bar{X} = 3.40$) ได้รับการสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านข้อมูลข่าวสาร ($\bar{X} = 3.36$) ได้รับการสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง

4. คุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.34$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านสิทธิและความเท่าเทียม ($\bar{X} = 3.66$) รองลงมาคือ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ ($\bar{X} = 3.46$) ด้านสุขภาวะคนพิการ ($\bar{X} = 3.39$) ด้านการออกสู่สังคม ($\bar{X} = 3.27$) ด้านอาชีพ การจ้างงานและรายได้ ($\bar{X} = 3.24$) ด้านการศึกษา ($\bar{X} = 3.24$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านกีฬาและนันทนาการ ($\bar{X} = 3.13$)

5. การสนับสนุนทางสังคม (X_1 - X_4) ทั้ง 4 ด้าน มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย

1) ด้านอารมณ์ (X_1) มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง และมีความสัมพันธ์ทางบวก ($r = 0.774$)

2) ด้านการประเมิน (X_2) มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ และมีความสัมพันธ์ทางบวก

($r = 0.189$) 3) ด้านข้อมูลข่าวสาร (X_3) มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ และมีความสัมพันธ์

ทางบวก ($r = 0.249$) และ 4) ด้านเครื่องมือ สิ่งของ เครื่องใช้ (X_4) มีความสัมพันธ์กัน

ในระดับปานกลาง และมีความสัมพันธ์ทางบวก ($r = 0.403$)

6. การสนับสนุนทางสังคมส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านอารมณ์ ด้านการประเมิน ด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านเครื่องมือ สิ่งของ เครื่องใช้ โดยปัจจัยการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการมากที่สุด ได้แก่ ด้านการประเมิน มีค่าสัมประสิทธิ์มากที่สุดเท่ากับ 0.33 รองลงคือ ด้านอารมณ์ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.26 ด้านเครื่องมือ สิ่งของ เครื่องใช้ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.21 และด้านข้อมูลข่าวสาร มีค่าสัมประสิทธิ์น้อยที่เท่ากับ 0.20 ตามลำดับ โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ หรือตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถร่วมกันพยากรณ์ความผันแปรของตัวแปรตามหรือคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนมได้ร้อยละ 87 ($R^{2Adj} = 0.879$)

7. แนวทางในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม สามารถสรุปผลได้ดังนี้

7.1 แนวทางในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ในด้านกีฬาและนันทนาการ ได้แก่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมให้คนพิการออกกำลังกาย จัดกิจกรรมตามความสามารถของคนพิการและลักษณะความพิการ โดยใช้แนวทาง

กีฬาคนพิการแห่งชาตินำมาปรับประยุกต์ใช้ ต้องได้รับการสนับสนุนส่งเสริมให้คนพิการได้มีโอกาสได้มีรับการฝึกฝนพัฒนาตนเอง เช่น การจัดสถานที่ทำกิจกรรมให้มากขึ้น จัดหาอุปกรณ์การกีฬาให้สอดคล้องเหมาะสม จัดวิทยากร ครูฝึกให้ความรู้ฝึกอย่างจริงจัง ตลอดจนสนับสนุนเงินทุนงบประมาณส่งเสริม ควรให้คนพิการทุกกลุ่มประเภทความพิการ และทุกระดับความรุนแรงของความพิการได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาและนันทนาการ ควรจัดกิจกรรมให้แก่ผู้พิการในวันสำคัญ เชิญชวนกลุ่มผู้พิการเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม และจัดให้มีการแข่งขันและมอบรางวัลให้แก่กลุ่มผู้พิการในโอกาสต่าง ๆ และควรส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้พิการเข้าร่วมกิจกรรมงานบุญประเพณี งานรื่นเริงในชุมชน เพื่อให้คนพิการได้รับการปรับสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้และเสริมสร้างสมรรถภาพให้ดีขึ้น

7.2 แนวทางในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ในด้านการศึกษา ได้แก่ ควรทำการสำรวจคนพิการ เพื่อหาสาเหตุที่ไม่ได้รับการศึกษา เพื่อดำเนินการจัดบริการให้ตรง หรือส่งต่อ ตามความพิการ ตามวัย องค์การคนพิการควรมีบทบาทในการผลักดันให้คนพิการมีการศึกษา คนพิการต้องได้รับการศึกษาเท่าเทียมกัน กับคนปกติแนวทางในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในด้านการศึกษา สถานศึกษาต่าง ๆ ต้องส่งเสริมให้คนพิการทุกประเภทได้เข้ารับการศึกษาระดับวัยเรียนหรือส่งเสริมให้องค์กรคนพิการเปิดโอกาสให้จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ตามอัธยาศัย (กศน.) สำหรับคนพิการเพื่อให้กลุ่มคนพิการต่าง ๆ ได้มีโอกาสทางการศึกษามากขึ้นโดยเฉพาะด้านวิชาชีพ เพื่อให้คนพิการได้นำไปประกอบสัมมาอาชีพได้ หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมสนับสนุนให้คนพิการในพื้นที่ได้รับสิทธิการศึกษาทั้งทางด้านค่าใช้จ่ายทางการศึกษาพร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามกฎหมาย ควรสนับสนุนให้คนพิการเข้าถึงกองทุนเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับ คนพิการ โดยประสานงานกับศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัด/ ส่วนกลาง

7.3 แนวทางในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ในด้านอาชีพ การจ้างงานและรายได้ ได้แก่ องค์กรคนพิการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ช่วยผลักดันการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามมาตรา 33 คือสามารถให้คนพิการมีงานทำในสถานประกอบการ มาตรา 35 คือผู้ประกอบการให้ความช่วยเหลืออื่นใด โดยจัดหางาน

ประสานติดต่อ การอบรมฝึกทักษะอาชีพอิสระในท้องถิ่น ตามความต้องการของแต่ละประเภทความพิการ ควรสนับสนุนให้มีการจ้างคนพิการเข้าทำงานในหน่วยงานราชการ แม้มิได้อยู่ในบังคับตามกฎหมายต้องรับคนพิการเข้าทำงาน รวมทั้งจัดให้มีแผนงาน โครงการจ้างงานคนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการในกิจกรรมโครงการพัฒนาท้องถิ่นในแต่ละปีด้วย หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมสนับสนุนให้มีการเสริมสร้างสมรรถภาพหรือความสามารถของคนพิการในด้านอาชีพ ได้แก่ การแนะแนวอาชีพ การทดสอบและประเมินความถนัดทางอาชีพ การฝึกอาชีพ การจัดหางาน การฝึกงาน การส่งเสริมสิทธิเพื่อการทำงาน การสนับสนุนเงินทุนในการประกอบอาชีพอิสระ การประกอบธุรกิจ หรือวิสาหกิจชุมชน

7.4 แนวทางในการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม

ในด้านการออกสู่สังคม ได้แก่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดพื้นที่หรืองานรวมตัวของคนพิการ การที่ให้ความพิการมีพื้นที่สำหรับพูดคุยหรือรวมตัวเพื่อพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือทัศนคติต่าง ๆ จะช่วยให้พวกเขา รู้สึกได้ว่าสังคมยังมีพื้นที่ที่ดีให้กับเขาซึ่งมันจะช่วยให้เขาสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตตัวเองได้ดีมากขึ้นด้วย ต้องดำเนินการส่งเสริมกิจกรรมเพื่อให้เกิดการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการในชุมชนอย่างต่อเนื่องเพื่อให้คนพิการได้รับการปรับสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือเสริมสร้างสมรรถภาพให้ดีขึ้น โดยส่งเสริมบทบาทอาสาสมัครด้านการช่วยเหลือ คนพิการในชุมชน การสนับสนุนศูนย์การเรียนรู้เพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาคนพิการโดยชุมชน ศูนย์ส่งเสริมการดำรงชีวิตอิสระของคนพิการ ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการในชุมชน การจัดตั้งและดำเนินงานจัดสวัสดิการชุมชนสำหรับคนพิการ เป็นต้น หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมสนับสนุนให้ภาคเอกชนจัดสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่เปิดหรือจัดหาแก่สาธารณชนโดยคำนึงถึงการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการสำหรับคนพิการนอกเหนือกฎหมายกำหนด รวมทั้งพัฒนา ประกาศใช้ และตรวจสอบติดตามการปฏิบัติตามมาตรฐานและแนวปฏิบัติเพื่อให้คนพิการและบุคคลทั่วไปได้เข้าถึง และใช้ประโยชน์จาก สิ่งอำนวยความสะดวกอยู่เสมอ

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัย พบว่า การเข้าถึงสิทธิของคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในภาพรวมโดย

เฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีการเข้าถึงสิทธิในระดับปานกลางทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านข้อมูลข่าวสาร ($\bar{X} = 3.40$) รองลงมาคือ ด้านบริการทางการแพทย์ ($\bar{X} = 3.36$) ด้านบริการด้านอาชีพ ($\bar{X} = 3.28$) ด้านกายภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.21$) ด้านบริการทางการศึกษา ($\bar{X} = 3.20$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านบริการทางสังคม ($\bar{X} = 3.11$) ตามลำดับ โดยด้านข้อมูลข่าวสาร ซึ่งเป็นด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ท่านรับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิทธิตาม พ.ร.บ. พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ 2550 จากหน่วยงานราชการ/เอกชน ที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนด้านสิทธิคนพิการ ($\bar{X} = 3.61$) รองลงมาคือ ท่านได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการใช้สิทธิของคนพิการจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 3.44$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ท่านได้รับข้อมูลข่าวสารสำหรับคนพิการจากการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เอกสารวารสาร ฯลฯ ($\bar{X} = 3.20$)

ส่วนด้านบริการทางสังคม ซึ่งเป็นด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีการเข้าถึงสิทธิในระดับปานกลางทุกข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ท่านได้รับการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพสำหรับคนพิการ อย่างเหมาะสมและเพียงพอ ($\bar{X} = 3.20$) รองลงมาคือ ท่านได้รับบริการที่เหมาะสมกับสภาพปัญหาความต้องการสำหรับคนพิการ อย่างครบถ้วน ($\bar{X} = 3.11$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ท่านได้รับบริการสาธารณะ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางและการใช้บริการขนส่งสาธารณะ เช่น รถเมล์ รถไฟ รถโดยสาร ในการเดินทางในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 3.03$)

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สาคร นัคราบัณฑิตย์ (2555) ได้ศึกษาเรื่อง การเข้าถึงสิทธิตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ พ.ศ. 2550 ของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า การเข้าถึงสิทธิแต่ละด้านมีดังนี้ 1) สิทธิด้านการรักษาพยาบาล ผู้พิการสามารถเข้ารับบริการทางการแพทย์ในการรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลของรัฐ จำนวน 315 คน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยไม่ต้องจ่ายค่าบริการ 2) สิทธิทางการศึกษา ผู้พิการสามารถเข้าถึงสิทธิการศึกษาภาคบังคับหรือการศึกษาตามอัธยาศัยจำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 59 ไม่เคยเข้ารับการศึกษา 129 คน คิดเป็นร้อยละ 40.9 เนื่องจากเหตุจากความพิการ 3) สิทธิด้านการส่งเสริมอาชีพ ผู้พิการได้รับการฝึกอาชีพที่เหมาะสม 9 คน

คิดเป็นร้อยละ 2.9 สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.6 ของผู้ที่ได้ฝึกอาชีพ ส่วนใหญ่ผู้ฝึกการ 266 คน ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ และมีอาชีพอยู่แล้ว 40 ราย 4) สถิติด้านข้อมูลข่าวสาร ผู้ฝึกการทราบถึงสิทธิของตนเองจากเจ้าหน้าที่ของเทศบาลที่นำเอกสารต่าง ๆ มาให้ 315 ราย โดยก่อนหน้าผู้ฝึกการ 275 คน คิดเป็นร้อยละ 87.3 ไม่ทราบสิทธิข้อมูลข่าวสารของตน 5) สถิติด้านเบี้ยยังชีพคนพิการ โดยผู้ฝึกการทั้งหมด 315 คน ทราบถึงสิทธิการได้รับเบี้ยยังชีพโดยได้รับเบี้ยยังชีพคนพิการทุกคนจากเทศบาลเมืองควนลัง สำหรับข้อเสนอแนะ ควรมีกิจกรรมเปิดโลกคนพิการในชุมชน เพื่อให้คนพิการได้มีเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน มีกิจกรรมคนพิการเพื่อเป็นส่วนสนับสนุนให้คนพิการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขมากขึ้นในอนาคต

สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรธิดา วิเศษศิลปานนท์และคณะ (2555)

ได้ศึกษา การติดตามการเข้าถึงสิทธิของคนพิการและการพัฒนารูปแบบระบบสวัสดิการที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ผลการศึกษาพบว่า ดัชนีสิทธิและความเท่าเทียมคนพิการและผู้ดูแลสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้น้อยในเรื่องการสนับสนุนผู้ช่วยคนพิการ การได้รับการจ้างงานจากหน่วยงานราชการหรือเอกชน และล่ามภาษามือ คนพิการสามารถใช้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของคนพิการได้ในระดับปานกลาง ดัชนีการรับบริการสาธารณสุข คนพิการเกินครึ่งได้รับการบริการตามระบบสาธารณสุขตามความต้องการ ส่วนที่ยังขาด ได้แก่ การฟื้นฟูทางการแพทย์ การตรวจร่างกายประจำปี การเยี่ยมบ้าน และการได้รับอุปกรณ์ช่วยเหลือ ดัชนีด้านการศึกษาคนพิการส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับประถมศึกษาและไม่ได้รับการศึกษาจำนวนจำนวนเท่า ๆ กัน ยังได้รับความช่วยเหลือด้านศึกษาน้อย กรณีคนพิการที่อยู่ในระบบการศึกษาจะสำเร็จการศึกษาตามแผนการศึกษาน้อยเพราะมีอุปสรรคด้านร่างกาย ดัชนีด้านอาชีพ การจ้างงานและรายได้ คนพิการเกินครึ่งไม่ได้ประกอบอาชีพ และ ไม่ได้รับการอบรมการฝึกอาชีพเนื่องจากข้อจำกัดด้านร่างกาย คนพิการส่วนใหญ่ไม่เคยใช้บริการจัดหางาน รายได้เฉลี่ยจากประกอบอาชีพของคนพิการ สูงกว่ารายจ่ายเพียงเล็กน้อย ทำให้มีข้อจำกัดในการออมและอาจไม่เพียงพอในกรณีมีรายจ่ายฉุกเฉินและจำเป็นเกิดขึ้น ดัชนีการออกสู่สังคมคนพิการส่วนใหญ่ไม่ได้รับการฝึกทักษะชีวิต (ร้อยละ 70) บางส่วนไม่ได้รับกายอุปกรณ์สิ่งที่คนพิการต้องการเพิ่มเติม ได้แก่ ไม้เท้า เครื่องช่วยฟัง รถเข็น รองเท้าคนพิการ ห้องน้ำคนพิการและส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าร่วมชมรมหรือกลุ่มต่าง ๆ ดัชนีด้านกีฬาและนันทนาการ

คนพิการส่วนใหญ่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมของสังคม ดัชนีสิ่งอำนวยความสะดวก คนพิการ เข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกของหน่วยงานราชการและเอกชน ส่วนใหญ่เป็นโรงพยาบาล ส่วนสถานที่อื่น ๆ เข้าถึงได้บางส่วน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ แต้มพงศ์ ศรีทอง (2554) ทำการวิจัยเรื่อง การเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกของคนพิการทางสายตาตามมาตรา 20 พ.ร.บ. ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกของคนพิการทางสายตา อยู่ในระดับปานกลาง

แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สาวิตรี รัตนชูโชติ (2552) ได้ทำการศึกษา การเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ผลการศึกษาปรากฏว่า การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในภาพรวมพบว่า มีการรับรู้อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.89 ระดับการเข้าถึงสิทธิตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ประกอบด้วย ด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านกายภาพแวดล้อมและด้านสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.70

2. จากผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนทางสังคมของคนพิการในเขตจังหวัด นครพนม ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$) ผลการวิจัยในครั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของคมกริช สุวรรณทรัพย์ (2559) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการทางการเคลื่อนไหวในจังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า การสนับสนุนทางสังคมสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหว ในจังหวัดปทุมธานี ใน ภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรธิตา วิเศษศิลป์ นนท์และคณะ (2555) ได้ศึกษา การติดตามการเข้าถึงสิทธิของคนพิการและการพัฒนา รูปแบบระบบสวัสดิการที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ผลการศึกษาพบว่า ดัชนี สิทธิและความเท่าเทียม คนพิการและผู้ดูแลสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้น้อยในเรื่อง การสนับสนุนผู้ช่วยคนพิการ การได้รับการจ้างงานจากหน่วยงานราชการหรือเอกชน และ สล่ามภาษามือ คนพิการสามารถใช้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของคนพิการได้ในระดับ ปานกลาง

ด้านอารมณ์มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้รับการสนับสนุนทางสังคม ในภาพรวม โดยเฉลี่ยอยู่ระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งชฎาพร ใจยา (2558) ได้ทำการศึกษา การสนับสนุนทางสังคมของผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ผลการวิจัย

พบว่าผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนได้รับการสนับสนุนทางสังคม ด้านอารมณ์ ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

ด้านการประเมิน ได้รับการสนับสนุนทางสังคมในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งชฎาพร ใจยา (2558) ได้ทำการศึกษาการสนับสนุนทางสังคมของผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ผลการวิจัยพบว่าผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนได้รับการสนับสนุนทางสังคม ด้านการประเมิน ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการยอมรับยกย่อง และเห็นคุณค่าด้านการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งชฎาพร ใจยา (2558) ได้ทำการศึกษาการสนับสนุนทางสังคมของผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ผลการวิจัยพบว่าผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนได้รับการสนับสนุนทางสังคม การยอมรับยกย่อง และเห็นคุณค่าด้านการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านเครื่องมือ สิ่งของ เครื่องใช้ ได้รับการสนับสนุนทางสังคมในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งชฎาพร ใจยา (2558) ได้ทำการศึกษาการสนับสนุนทางสังคมของผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ผลการวิจัยพบว่าผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนได้รับการสนับสนุนทางสังคม ด้านสิ่งของ แรงงาน และบริการ ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านข้อมูลข่าวสาร ได้รับการสนับสนุนทางสังคมในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรธิดา วิเศษศิลปานนท์และคณะ (2555) ได้ศึกษา การติดตามการเข้าถึงสิทธิของคน พิการและการพัฒนารูปแบบระบบสวัสดิการที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ผลการศึกษาพบว่า คนพิการสามารถใช้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ ของคนพิการได้ในระดับปานกลาง และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งชฎาพร ใจยา (2558) ได้ทำการศึกษาการสนับสนุนทางสังคมของผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ผลการวิจัยพบว่าผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองลำพูนได้รับการสนับสนุนทางสังคม ด้านข้อมูลข่าวสาร ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับสูง

3. จากผลการวิจัย พบว่า คุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.28$) ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เวชยันต์ ชันระวี (2556) ได้ทำการศึกษา คุณภาพชีวิตและภาวะซึมเศร้าของผู้

พิการในเขตพื้นที่ ตำบลหนองเต็ง อำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตของผู้พิการในเขตพื้นที่ ตำบลหนองเต็ง อำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ มีคุณภาพชีวิตในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุทิน จันทา (2554) ได้ทำการศึกษา คุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ ผลการวิจัยพบว่า คนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ มีคุณภาพชีวิตการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยศพล เหลืองโสมนภา (2553) ได้ทำการศึกษา คุณภาพชีวิต ปัญหาและความต้องการของผู้พิการในเขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าช้าง จังหวัดจันทบุรี ผลการศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้พิการ พบว่า ผู้พิการทางการมองเห็น ทางกายและการเคลื่อนไหวในเขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าช้าง โดยส่วนใหญ่มีระดับคุณภาพชีวิตโดยรวมในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 95.3

ด้านสิทธิและความเท่าเทียม พบว่ามีคุณภาพชีวิตในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับมากผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เวชยันต์ ชันธะรี (2556) ได้ทำการศึกษา คุณภาพชีวิตและภาวะซึมเศร้าของผู้พิการในเขตพื้นที่ ตำบลหนองเต็ง อำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่าผู้พิการมีคุณภาพชีวิตในระดับปานกลาง

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ พบว่ามีคุณภาพชีวิต ในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรธิดา วิเศษศิลปานนท์และคณะ (2555) ได้ศึกษา การติดตามการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ และการพัฒนารูปแบบระบบสวัสดิการที่ส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีสิ่งอำนวยความสะดวกคนพิการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จาก สิ่งอำนวยความสะดวกของหน่วยงานราชการและเอกชนส่วนใหญ่เป็นโรงพยาบาลส่วน สถานที่อื่น ๆ เข้าถึงได้บางส่วน

ด้านสุขภาวะคนพิการ พบว่ามีคุณภาพชีวิตในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศินันท์ วาสิน (2555) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตคนพิการทางด้าน ร่างกาย จิตใจ และสิ่งแวดล้อมในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยศพล เหลืองโสมนภา (2553) ได้ทำการศึกษาคุณภาพชีวิต ปัญหาและ ความต้องการของผู้พิการในเขตพื้นที่รับผิดชอบของ

องค์การบริหารส่วนตำบลท่าช้าง จังหวัดจันทบุรี ผลการศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้พิการ พบว่า ผู้พิการทางการมองเห็นทาง กายและการเคลื่อนไหวในเขตพื้นที่รับผิดชอบของ องค์การบริหารส่วนตำบลท่าช้างโดย มีคุณภาพชีวิตและสุขภาพโดยภาพรวมเฉลี่ยอยู่ใน ระดับปานกลาง

ด้านการออกสู่สังคม พบว่ามีคุณภาพชีวิตในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับปาน กลาง ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธิติรัตน์ นงค์ทอง (2560) ได้ทำการศึกษา การศึกษาคุณภาพชีวิตของคนพิการรุนแรง ทางร่างกายและการ เคลื่อนไหว ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตด้านการออกสู่สังคม อยู่ใน ระดับปานกลาง ผลการวิจัยในครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศินันท์ วาสิณ (2555) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตคนพิการด้านทางสังคม การมีส่วนร่วมทางสังคมในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ ระดับน้อย

ด้านอาชีพ การจ้างงานและรายได้ พบว่าพบว่ามีคุณภาพชีวิตในภาพรวม โดยเฉลี่ยอยู่ระดับปานกลาง ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุทิน จันทา (2554) ได้ทำการศึกษา คุณภาพชีวิต การทำงานของคนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพ จากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ ผลการวิจัยพบว่าคนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจาก ศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ มีคุณภาพชีวิตการทำงานในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับ ปานกลาง ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของอนัญญา เจียนรัมย์ (2557) ได้ทำการศึกษาความต้องการได้รับการพัฒนา คุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การ บริหารส่วนตำบลสนามชัย อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการด้านอาชีพและรายได้ ในภาพรวม โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการศึกษา พบว่าพบว่ามีคุณภาพชีวิตในภาพรวมโดยเฉลี่ยอยู่ระดับ ปานกลาง ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธิติรัตน์ นงค์ทอง (2560) ได้ทำการศึกษา การศึกษาคุณภาพชีวิตของคนพิการรุนแรง ทางร่างกายและการ เคลื่อนไหว ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตด้านการออกสู่สังคม อยู่ใน ระดับปานกลาง

ด้านกีฬาและนันทนาการ พบว่าพบว่ามีคุณภาพชีวิตในภาพรวมโดยเฉลี่ย อยู่ระดับปานกลาง ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เวชยันต์ ชันชะรี

(2556) ได้ทำการศึกษา คุณภาพชีวิตและภาวะซึมเศร้าของผู้พิการในเขตพื้นที่ตำบลหนองเต็ง อำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตของผู้พิการในเขตพื้นที่ ตำบลหนองเต็ง อำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ มีคุณภาพชีวิตในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุทิน จันทา (2554) ได้ทำการศึกษา คุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ ผลการวิจัยพบว่า คนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ มีคุณภาพชีวิตการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

4. จากผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนทางสังคมส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านอารมณ์ ด้านการประเมิน ด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านเครื่องมือ สิ่งของ เครื่องใช้ โดยปัจจัยการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการมากที่สุด ได้แก่ ด้านการประเมิน มีค่าสัมประสิทธิ์มากที่สุดเท่ากับ 0.33 รองลงคือ ด้านอารมณ์ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.26 ด้านเครื่องมือ สิ่งของ เครื่องใช้ มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.21 และด้านข้อมูลข่าวสาร มีค่าสัมประสิทธิ์น้อยที่เท่ากับ 0.20 ตามลำดับ โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ หรือตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถรวมกันพยากรณ์ความผันแปรของตัวแปรตาม หรือคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนมได้ร้อยละ 87.90 ($R^{2Adj} = 0.879$)

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การสนับสนุนทางสังคมแก่คนพิการ มีสำคัญต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม เป็นอย่างยิ่ง เพราะถ้าหากคนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และหน่วยงานราชการต่าง ๆ ให้การสนับสนุนแก่คนพิการแล้ว ย่อมจะส่งผลให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดี ในทางกลับกัน ถ้าหากคนพิการไม่สามารถเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้ และหน่วยงานราชการต่าง ๆ ไม่ให้การสนับสนุนแก่คนพิการแล้ว ย่อมจะส่งผลให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ไม่ดี เช่นกัน ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ คมนรักษ์ สุวรรณทรัพย์ (2559) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการทางการเคลื่อนไหวในจังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า การสนับสนุนทางสังคม การรับรู้ภาพลักษณ์และรูปร่างของตน การเห็นคุณค่าในตนเอง ระดับความพิการ และความปลอดภัย ความสะดวกในการใช้ชีวิต เป็นปัจจัยที่สามารถร่วมกันทำนายคุณภาพชีวิตของคนพิการทางการเคลื่อนไหวได้ ร้อยละ 40.3 ($R^2 = .403$, $F = 6.084$, $p\text{-value} < .01$) โดยมี

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยคะแนนดิบเท่ากับ .006, .012, .007, -.076, และ .010 ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศคินทร์ วาสิน (2555) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในจังหวัดนนทบุรี พบว่า ภาควิชาหรือหน่วยงานที่มีอิทธิพลทางบวกกับคุณภาพชีวิตคนพิการมากที่สุด รองลงมาคือ การบริการที่ได้รับจากภาครัฐ การเห็นคุณค่าในตนเอง เพศ และสัมพันธภาพในครอบครัวตามลำดับส่วนอายุ และสถานภาพสมรส มีอิทธิพลทางลบกับคุณภาพชีวิตคนพิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองสำคัญที่สุด รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในเครือข่ายคนพิการ สัมพันธภาพในครอบครัว การบริการที่ได้รับจากภาครัฐ เพศ อายุ และสถานภาพสมรสตามลำดับ

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครพนม ควรส่งเสริมและพัฒนาการเข้าถึงสิทธิของคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ด้านบริการทางสังคม โดยส่งเสริมให้คนพิการสามารถได้รับบริการสาธารณะและสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางและการใช้บริการขนส่งสาธารณะ เช่น รถเมล์ รถไฟ รถโดยสาร ในการเดินทางในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

1.2 สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครพนม ควรส่งเสริมและพัฒนาการสนับสนุนทางสังคมของคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ด้านข้อมูลข่าวสาร โดยการให้ความรู้และส่งเสริมให้คนพิการสามารถค้นหาความช่วยเหลือได้จากสื่อหรือแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เมื่อประสบปัญหา ได้อย่างสะดวก และเหมาะสม

1.3 สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครพนม ควรส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ด้านกีฬาและนันทนาการ โดยควรโดยการจัดกิจกรรมกีฬาและนันทนาการที่เหมาะสมสำหรับคนพิการ จัดกิจกรรมพาคนพิการไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ส่งเสริมผลักดันให้คนพิการเข้าร่วม

กิจกรรมดังกล่าวให้มากขึ้น รวมทั้งจัดหาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และสถานที่นันทนาการ สำหรับคนพิการ

1.4 สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครพนม ควรให้ความสำคัญ ส่งเสริมและสนับสนุน ให้คนพิการสามารถเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ในเขตจังหวัดนครพนม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และให้การสนับสนุนทางสังคมแก่คนพิการในเขตจังหวัดนครพนม ให้มากขึ้น ให้สูงขึ้น และให้ดำรงอยู่ตลอดไป เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ทั้ง 2 ปัจจัย มีอิทธิพลต่อ คุณภาพชีวิตคนพิการ ในเขตจังหวัดนครพนม เป็นอย่างมาก

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจมีผลต่อคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัด นครพนม เช่น การเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการ ความเชื่อด้านสุขภาพ การปรับตัวต่อ สังคมของคนพิการ ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นต้น

2.2 ควรทำการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องปัญหาและอุปสรรคในการส่งเสริมและ พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในเขตจังหวัดนครพนม เพื่อหาแนวทางในการลดปัญหาและ อุปสรรคต่าง ๆ ในการดำเนินงานให้ผู้พิการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต คนพิการในเขตจังหวัดนครพนม เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้น

2.4 ควรทำการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าว โดยทำการเปรียบเทียบกับพื้นที่ อื่น ๆ เช่นจังหวัดสกลนคร จังหวัดมุกดาหาร เพื่อที่จะได้ทราบระดับคุณภาพชีวิตของคน พิการของแต่ละพื้นที่